

си заминал за Средец?

РАДУЛ: Право е. Аз заминах вчера сутринта и си дойдох.

МАРИЯ: Как така? Тъй скоро?

РАДУЛ: Сега всички мислят, че съм в Средец. Ала аз не можех да замина, без да си взема сбогом с тебе. И се върнах от сред пътя.

МАРИЯ: Сбогом?

РАДУЛ: Борил не прада за властел на Средецката провинция. От седем дена аз съм вече велик болярин.

МАРИЯ: Велик болярин! Тогава...

РАДУЛ: Тогава никой няма да има нещо против налата женитба. Нито болярският синклит, нито примас Василий. Освен един.

МАРИЯ: Кой?

РАДУЛ: Аз.

МАРИЯ: Как! Защо?

РАДУЛ: Никого няма да те поискам от натрапника Борил. Докато всички люде смятат, че аз съм негов предан войвода, как бих посмал да помисля за тебе? Ще кажат, че съм използвал безпомощното положение на омиравия тиранин, за да го изнудя. Аз мога да те получа само от думата на Йоан-Асена. Той ще реши за-служава ли войводата Радул да стане член на неговото семейство. Само той. И вярвам, че няма да мине много време, когато ще имам правото да му говоря за това...

МАРИЯ: Колко те харесвам такъв!

РАДУЛ: Какъв?

МАРИЯ: Не знам... Когато те видях за първи път в гората... После в "Свети Димитър"... Не те познавах, не бях чувала дори името ти... И пак те харесах... Още тогава.

/Чува се призивен ловджийски рог./

РАДУЛ: Какво е това?

МАРИЯ: Безпокоят се вече. Аз забравих най-важното! Пуснах